

Moje soukromí! Nesahat!

Odcházel jsem z tréninku a jako vždycky si cestu zkrátil trávníkem, tu najednou vidím ceduli, kde stojí SOUKROMÝ TRÁVNÍK NEVSTUPOVAT. Jak je to možné? Včera tam ta cedule ještě nebyla? Zákaz -pche! Nikoho to nezabije, když to rychle nenápadně projdu. Měl jsem pravdu, nikoho to nezabilo, ale málem jsem umřel já, když na mě vyběhnul rozzuřený majitel. Začal hlasitě nadávat a křičel cosi o tom, že ta dnešní mládež neumí číst. Víc už jsem neslyšel, utíkal jsem v tu chvíli rychlosti světla od místa činu (mládež v dnešní době umí číst, jen se podle toho neumí řídit). Když jsem doběhl domů, udělal jsem před dveřmi rukama vítězné věčko na znamení úspěšného úniku. Nechápu, proč ten Maják tak bouřlivě reagoval (maják mu říkám, protože byl hodně vysoký a vydával varovné signály do všech stran), vždyť ten trávník nebyl větší než můj pokojíček, proč si toho majitel teda dělal takový cirkus?

Doma mě čekal boj o nadvládu mého pokojíčku. Z chodby bylo slyšet, jak na zem padají moje modely letadel a lodí. Když jsem vstoupil do dveří ozvalo se: „Pozor! Házím granát!“ Bráška z mého pokoje udělal vojenský prostor pro svoje plastové vojáčky. „Já ti dám granát! Ihned běž do svého pokoje nebo jako granát poletíš za dveře!“ křičel jsem pod postel, kde se krčil náš malý voják s granátem v ruce. To je hrůza! Poslední dobou mi brácha pořád leze do revíru. Je na čase stanovit jasné hranice našich pokojů! Vzal jsem červenou čtvrtku a napsal jsem radioaktivně zelenou tužkou SOUKROMÝ POZEMEK NEVSTUPOVAT a přilepil tento nápis na dveře. Poté, co jsem zabouchl dveře, jsem si uvědomil, že jsem jednal úplně stejně jako ten Maják. Smetl jsem z postele plastové figurky, lehnul jsem si a začal se zamýšlet.

Jednal jsem správně, toto je přece můj pokoj – moje soukromí a brácha tu přece nemá co dělat. Navíc tu mám svůj deník, kam si píšu všechno, co se mi stalo během dne. Má přece taky svůj vlastní prostor, do kterého je mi zakázané vstoupit bez jeho svolení. Já jeho soukromí respektuji, a proto chci, aby respektoval on to moje. Jasně, že nemusí pokaždé psát písemnou žádost, aby mohl vstoupit do mého pokoje, jinak bychom se mohly rovnou „zabunkrovat“ každý zvlášť ve svém pokoji. Jen chci, aby mi předem oznámil, že si jde hrát do mého pokoje a já se pak mohl psychicky připravit na to, jak zdemoluje můj prostor. Než jsem se zvednul, abych šel bráchovi oznámit změny pravidel v tomto bytě, jsem si na chvíli ještě zdřímnul (z toho přemýšlení jsem byl úplně vyčerpaný).

Brácha to přijal lehce. Žádné mírové smlouvy jsem nemusel podepisovat (stejně bych ten papír za pár dní už nenašel), stačilo si podat ruce. Nápis na dveřích jsem ale nechal, jen jsem tam dopsal, že o všech aktivitách musím vědět předem. A co se týče Majáku a jeho trávníku, omluvil jsem se mu a už nikdy jsem přes trávu nešel (pokud tam byla cedule *smích*).